

Азъ му го забълъжихъ. Той не рачи да ме повѣрува; обаче, за да не би да имамъ право, той се закани да ѝ се покаже по студень, отъ колкото сѣкоги. Нъ намѣето да си угаси любовта, човѣкъ можеше да каже, че това порастванье на въздържаньето не служеше за друго освѣнь да умножи тая любовь.

Защото тя имаше една стая, на която прозорецътъ бѣше тъй да рекъ единъ лакетъ далеко отъ брѣгътъ, прѣскачеше отъ къмъ нашята страна, за да простира ризи на слънце, или за друга причина и тамъ като се спираше да ни гледа, захващаше да приказува, ако можеше.

Колкото за нашитѣ стражи, сѣ уморени отъ дѣто сж спали малко или никакъ прѣзъ минхлата ноцъ, не гледахъ друго, освѣнь да идхтъ на една страна, дѣто, безъ да ги видѣхтъ начялниците имъ, можяхъ да се прострхтъ върху трѣвата и да спѣхтъ. Какво смѣщенье тогази отъ Марончели, като гледаше на демонстрациитѣ на тая злочеста, колко любовта ѝ е била силна! Нъ тия различни сцени, които щѣхъ да ни направѣхтъ синца ни да се смѣемъ, ако да нѣмахме почетъ за тая жена, бѣхъ за насъ сериозни, ще рѣкъ били умилни. Горката тая Маджярка имаше една отъ тия физиономии, които носѣхтъ неукоримиятъ бѣлѣгъ на добродѣтеля и показуватъ нуждата да бжде почитана. Тя не бѣше никакъ хубавица, обаче имаше единъ погледъ толкосъ приятень, щото най малкото ухилванье, най легкото движенье на чъртитѣ ѝ, нѣ толкосъ редовни, доста бѣхъ да имъ дадхтъ една нова прѣлѣсть.

Ако да ми бѣше намѣреньето да говорѣхъ за любовь, имамъ много нѣща да рекъ върху тая добродѣтелна и злочеста жена, — която не сжществува